

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kiss Tamás Lajos ügyvéd (...) által képviselt szám alatti lakos I. r. és szám alatti lakos II. r. felpereseknek - a Szerencsés és Társa Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Szerencsés Angéla ügyvéd (...) által képviselt ... szám alatti lakos alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember 21. napján kelt 24.P.630.387/2004/88. számú ítélete ellen a felperesek részéről 89. szám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

Az elsőfokú bíróság ítéletének az I. r. felperes keresetét elutasító rendelkezését helybenhagyja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítja.

A II. r. felperes és az alperes másodfokú eljárással felmerült költségét 100 000 - 100 000 (egyszázezer-egyszázezer) Ft-ban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A **település neve, ingatlan címe, helyrajzi száma** alatti 641 m² nagyságú ingatlan korábban az alperes tulajdonát képezte, amelyből 1/4 részzilletőséget az 1984. augusztus 6. napján kelt adásvételi szerződéssel az I. r. felperesre ruházott át

000 Ft vételár ellenében. A szerződés 2. pontjában foglaltak szerint a vétel tárgyat a **személy 1 neve és személy 2 neve** által lakott egy szoba, konyha és kamra helyiségekből álló, 42 m² alapterületű épületrész és a fölötte elhelyezkedő padlástér képezte. A telekingatlan használati megosztását a szerződésben nem rögzítették a felek, utaltak arra, hogy ebben később kívánnak megállapodni a tulajdoni hányadokhoz igazodóan. A szerződéskötés során az akkor még kiskorú I. r. felperes képviseletében szülei, a perben nem álló **I. rendű felperes édesanyja** és a II. r. felperes jártak el, a javukra utóbb haszonélvezeti jogot alapítottak az I. r. felperes tulajdoni hányadára. A II. r. felperes - az I. r. felperes és édesanyja képviseletében eljárva - már az adásvételi szerződés megkötését megelőzően építési engedélyt kért a megvásárolni kívánt ingatlanrész bővítésére. Az építésügyi hatóság az 1984. július 13. napján kelt I. 2886/84. számú határozatával lakberendezési üzletrész létrehozása érdekében az építési és bontási engedélyt

ideiglenes jelleggel, visszavonásig történő érvényességgel adta meg arra tekintettel, hogy az ingatlan 35-ös közösségi létesítmények részére fenntartott övezetben található. Rendelkezése szerint kisajátítás (szanálás) esetén a bontást a hatósági felszólítást követő 30 napon belül kártalanítás nélkül kell elvégezni. Az I. r. felperes az adásvételi szerződés aláírásával tudomásul vette, hogy az ingatlan 35-ös építési övezetbe tartozik, az alperes pedig hozzájárult, hogy a birtokbaadás napjától kezdődően a vevő az építési, bővítési munkálatokat megkezdje, ehhez részére földhasználati jogot biztosított a később kötendő használati megállapodás szerint. A II. r. felperes és házastársa, az I. r. felperes édesanyja az adásvételi szerződés megkötését követően megkezdtek a birtokukba vett ingatlanrész bővítését és átalakítását. Ennek során az építési engedélytől eltérően nem lakberendezési üzletet, hanem egy kisvendéglőt alakítottak ki, a tervekben szereplő építménynél jóval nagyobb alapterülettel. Az építésügyi hatóság ezt észelve az 1985. november 28-án kelt I. 2644/5/85. számú határozatával az engedélytől eltérő építkezés miatt az I. r. felperes édesanyját fennmaradási engedély benyújtására hívta fel, majd az 1986. április 28-án kelt I. 334/2/1986. számú határozatával az építési engedélytől történő eltérés folytán a kisvendéglő fennmaradására és az épület továbbépítésére az engedélyt megadta ideiglenes jelleggel, visszavonásig történő érvényességgel.

A II. r. felperes az ingatlanban lakó **személy 1 neve** és **személy 2 neve** részére 1987. július 30. napján 300 000 Ft-ot fizetett a bérleti jogviszonyuk megszüntetése fejében.

Utóbb az ingatlan használatával, birtoklásával kapcsolatban a peres felek között több eljárás volt folyamatban. A birtokháborítás megszüntetése iránt folyamatban volt perben (Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság P.20.999/1991.) beszerzett szakértői vélemény szerint a felperesek az 1/4 tulajdoni hányaduknál 124,15 m²-el nagyobb területet használtak. Az alperes már e perben hivatkozott az építkezés kapcsán a felperesek rosszhiszeműségére.

Az e per tartama alatt megvalósult építkezés miatt a felperesekkel szemben újabb építésügyi eljárás indult, ennek során az építésügyi hatóság az 1992. december 14-én kelt határozatával arra kötelezte a II. r. alperest, hogy a meglevő vendéglőhöz épített 40 m²-es bővítést - a földszintes terasztető épületet - 60 nap alatt bontsa el, miután a készülő rendezési terv szerint az ingatlanra építési tilalom állt fenn. A fellebbezés folytán másodfokon eljáró építésügyi hatóság az elsőfokú döntést helybenhagyta. A jogerős közigazgatási határozattal szemben a II. r. felperes által előterjesztett keresetet a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 19.P.62.450/1994/24. számú ítéletével elutasította, a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság a 60.Kf.33.174/1997/2. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A II. r. felperes a bontási kötelezettségének utóbb sem tett eleget, így az építésügyi hatóság tíz alkalommal bírságot szabott ki vele szemben.

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 3.P.21.553/1999/25. számú ítéletével kötelezte jelen per felpereseit és idősebb **I. rendű felperes édesanyját** a göngyölegraktár és a terasz bővítmény lebontására, az eredeti állapot

helyreállítására és a 124 m² terület többlethasználata miatt 4 005 905 Ft és ennek 1996. július 1. napjától járó kamatai megfizetésére jelen per alperese javára. A II. r. felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2003. augusztus 28. napján kelt 44.Pf.22.639/2002/17. számú végzésével a per tárgyalását jelen eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette. Utóbb az I. r. felperes édesanyjának haszonélvezeti joga az érintett ingatlanrészről törlésre került.

Az I. r. felperes az építkezésekben nem vett részt, ahhoz anyagilag nem járult hozzá, az a II. r. felperes beruházása eredményeként valósult meg.

A felperesek többször módosított keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a II. r. felperes ráépítés jogcímén megszerezte az ingatlan 394/1000 részilletőségét. Ennek eredményeként az I. r. felperes tulajdoni hányadát 151/1000, míg az alperesét 455/1000 részilletőségre kérték módosítani. Az I. r. felperes elismerte, hogy a ráépítésben nem vett részt, a II. r. felperes keresetének teljesítését nem ellenezte, a ráépítéssel kapcsolatos jogait a II. r. felperesre engedményezte. A II. r. felperes állította, hogy már a vétel időpontjában megállapodtak abban az alperessel, hogy ő és családja az ingatlanon építkezni fognak. Az alperes az építkezést nem ellenezte, az építési engedélyeket nem kifogásolta, a használatbavételi engedélyt is tudomásul vette, az építkezés ellen sosem tiltakozott, így ő (a II. r. felperes) nem minősül rosszhiszemű ráépítőnek.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint az adásvételi szerződés alapján az I. r. felperes az utóbb végzett bővítésekkel együtt is csupán az ingatlan 1/4 részén szerzett tulajdonjogot, ezt meghaladóan engedély nélkül,

rosszhiszeműen építkezett. Állította, hogy közöttük megállapodás a tulajdonjog megszerzése kapcsán nem jött létre, így a Ptk. 97. § (2) bekezdésének alkalmazására nem kerülhet sor, míg a Ptk. 137. § (3) bekezdésének alkalmazását a felperes engedély nélküli, tiltakozása ellenére végrehajtott rosszhiszemű építkezése zárja ki. Hangsúlyozta, hogy a II. r. felperes a bővítéshez nem kérte a hozzájárulását, emellett az építésügyi hatósági engedélytől eltért, az általa megvalósított építkezéssel pedig a szerződésben rögzített bővítés kereteit túllépte. Kiemelte, a felperesek által kivitelezett épületrész ideiglenes jellegű felépítménynek tekinthető, ezért azon a felperes a 109/1999. (XII.29.) FVM. rendelet 65. § (3) bekezdése alapján tulajdonjogot nem szerezhetsz. Az I. r. felperes az adásvételi szerződéssel az ingatlan 1 tulajdoni hányadának tulajdonjogát szerezte meg, ami megfelel a felperesek által eredetileg tervezett, és általa is ismert és elfogadott mértékű bővítésnek. Hangsúlyozta, hogy a felperesek által utóbb végzett épületbővítéshez hozzájárulását nem adta, a bővítmény az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre nem került, s erre a kisajátítás esetén irányadó bontási kötelezettségre tekintettel már nem is kerülhet sor. Kifogásolta, hogy az I. r. felperes édesapja nem alperesként, hanem II. r. felperesként áll perben, ami a ráépítéssel való tulajdonszerzés esetleges megállapíthatósága esetére nem teszi lehetővé a peres felek közötti megfelelő elszámolást. A ráépítéssel való tulajdonszerzés esetére - beszámítási kifogással - a ráépítés folytán előállott értékcsökkenés

vonatkozásában kártalanításra, emellett a föld forgalmi értékének megtérítésére tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította és kötelezte a II. r. felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 600 000 Ft + áfa összeget kitevő perköltséget, továbbá az államnak 900 000 Ft eljárási illetéket azzal, hogy a 96 800 Ft állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Határozata indokolásában kifejtette, a perbeli beruházást az I. r. felperes elismerése szerint édesapja végezte, így az I. r. felperes ráépítés címén az ingatlanon további tulajdonjogot nem szerezhette. A II. r. felperes igénye kapcsán megállapította, az adásvételi szerződés megkötése időpontjában a szerződő felek szándéka az volt, hogy az I. r. felperesnek jutó 42 m² alapterületű lakrész - az épület másik végére tervezett boltíves homlokzat megépítésével - oly módon kerüljön bővítésre, hogy az annak eredményeként megvalósuló épületrész az ingatlan egészéhez viszonyított 1 tulajdoni hányadának feleljen meg. Eszerint a szerződéskötés időpontjában az 1 illetőség meghatározásakor a szerződő felek figyelembe vették a jövőben létesülő beruházásokat. Az építésügyi eljárás során keletkezett iratokból megállapította, az építkezés az építési engedélytől eltérően valósult meg, arra pedig nem volt adat, hogy az alperes az eltéréshez hozzájárulását adta volna. A II. r. felperes a perben nem bizonyította, hogy az alperessel megállapodott az épület tulajdonjogának megszerzésében, így a II. r. felperes a Ptk. 97. § (2) bekezdése alapján tulajdonjogot nem szerezhette. A II. r. felperes Pp. 137. § (3) bekezdésére alapított tulajdoni igénye

kapcsán kiemelte, nevezett az építkezés során rosszhiszeműen járt el, ezt alátámasztó körülményként értékelte, hogy a II. r. felperes a kisvendéglő létrehozásához építési engedélyt nem kapott, így előzetesen nyilvánvalóan nem szerezte be az alperes hozzájáruló nyilatkozatát sem. Az érintett épületrészre utóbb kiadott fennmaradási engedély alapján sem találta megállapíthatónak, hogy a II. r. felperes az építkezés során jóhiszeműen járt volna el. Hangsúlyozta, a II. r. felperes tudott arról, hogy az érintett ingatlan 35-ös építési övezetbe tartozik, és hogy erre figyelemmel az építési engedély ideiglenes jelleggel, visszavonásig történő érvényességgel került kiadásra. Megítélése szerint azért nem szerezte be az alperes hozzájárulását a ténylegesen megvalósítani kívánt építkezéshez, mert nem akarta kockáztatni, hogy az alperes hozzájárulásának hiánya megghiúsítsa az üzleti terveit. Erre utaló körülményként értékelte azt is, hogy a II. r. felperes a beruházások 1998. évi befejezését követően tulajdoni igényét csak 15 év elteltével kívánta érvényesíteni.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést annak megváltoztatása, a módosított keresetüknek helyt adó döntés meghozatala iránt. Fellebbezési érvelésük szerint az adásvételi szerződés egyértelműen rögzítette az I. r. alperes által megszerzett 1/4 tulajdoni illetőséghez tartozó ingatlanrészeket, így téves az az ítéleti ténymegállapítás, miszerint az általuk utóbb végzett bővítés az 1/4 tulajdoni hányadban benne foglaltatott. Kiemelték, a szerződés 10. pontja tartalmazza, miszerint az eladó a vevő építési, bővítési munkálatait nem akadályozza, ahhoz a földhasználati joggal együtt hozzájárulását adja, így nem

állapítható meg, hogy ők az építkezés során rosszhiszeműen jártak el, hiszen arról az alperesnek tudomása volt, utóbb ahhoz szóban mindig hozzájárult. Kiemelték, az építésügyi hatóság határozatait az alperes megkapta, azok ellen jogorvoslással nem élt, mint ahogyan az építkezés tényét sem kifogásolta, holott azt nyilvánvalóan észlelte. Álláspontjuk szerint a perben meghallgatott tanúk cáfolták, hogy az építkezés során rosszhiszeműen jártak el. Hangsúlyozták, nem lehet rosszhiszeműségre következtetni abból, hogy a tervezés, illetve kivitelezés menetében utóbb módosítások történtek és abból sem, hogy a II. r. felperes hosszú időn keresztül nem tett lépéseket tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartáson való átvezetése iránt. Utaltak arra, hogy a peres felek közötti vita akkor mélyült el, amikor az önkormányzat a kisajátítási szándékáról tájékoztatta őket, az alperes ezt követően már nem kívánta elismerni a II. r. felperes addig nem vitatott tulajdonszerzését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Változatlanul fenntartotta az általa az elsőfokú eljárásban kifejtett védekezését. Állította, hogy az adásvételi szerződésben az I. r. felperes tulajdoni hányadát a megvalósítani kívánt bővítési munkák figyelembevételével határozták meg, amit alátámaszt, hogy már ekkor ismert volt a bővítési munkákról szóló 1984. júniusi keltezésű műleírás. Lényeges, hogy az adásvételi szerződéssel tulajdonjogot az I. r.

felperes szerzett, így az 1/4 tulajdoni arány tiszteletben tartása mellett a bővítési munkák elvégzésére is csak ő volt jogosult, a II. r. felperes azonban nem. A szerződés tartalmát a II. r. felperes is ismerte, hiszen azt, mint az akkor kiskorú I. r. felperes képviselője maga is aláírta. Ezért alaptalan az a felperesi hivatkozás is, miszerint ő hozzájárulását adta a II. r. felperes építkezéséhez. Hangsúlyozta, hogy a bővítés ellen folyamatosan tiltakozott, ezt a perben meghallgatott tanúk vallomása is alátámasztotta. Mindezek miatt álláspontja szerint a rosszhiszeműen eljáró II. r. felperes sem a Ptk. 97. § (2) bekezdése, sem a Ptk. 137. § (4) bekezdése az ingatlanon tulajdonjogot nem szerezhette. Kiemelte, iratellenesen állítják felperesek, miszerint az építkezés a jogszabályok szerint zajlott, az építési engedély előírásaitól ugyanis a szerződéskötést követően eltértek, a későbbi engedély nélküli bővítést elfedték az eredeti tervek szerinti munkálatokkal. Utalt arra, hogy az I. r. felperes elismerte, miszerint az ingatlanon nem építkezett, így tulajdoni igényét az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el, ugyanakkor nem értelmezhető a saját tulajdoni hányadának csökkentésére irányuló kereseti kérelme, ahogyan az sem, hogy „nem ellenzi” a II. r. felperes tulajdonszerzését. A felperesek egymással szembeni marasztalására eljárásjogi lehetőség nincs, ez okból mindkét felperes kereseti kérelme elutasítandó. Nem értelmezhető az sem, hogy az I. r. felperes mely jogait kívánta a II. r. felperesre engedményezni, a Ptk. 328. § (1) bekezdése ugyanis kizárólag követelés engedményezését teszi lehetővé, a tulajdonjog engedményezését nem, a II. r. felperes nem hivatkozhat arra, hogy az eredetileg az I. r. felperes által érvényesített tulajdoni igényt maga érvényesíti.

A felperesek fellebbezése az I. r. felperes keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés tekintetében alaptalan, míg egyebekben az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

Jelen peres eljárásban a felperesek azonos tartalmú kereseti kérelmet terjesztettek elő, annak megállapítását kérték ugyanis, hogy a II. r. felperes ráépítés címén megszerezte a **település neve, ingatlan helyrajzi száma.** alatti ingatlan 455/1000 tulajdoni hányadát 91/1000 részben az I. r. felperes, míg 364/1000 részben az alperes tulajdoni illetőségének terhére. Kérték, hogy a bíróság rendelkezzen a tulajdonjog-változás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetéséről akként, hogy az I. r. felperes tulajdonjoga 151/1000 részre, az alperes tulajdoni illetősége 354/1000 részre módosuljon, míg a II. r. felperes tekintetében 455/1000 tulajdoni illetőség kerüljön az ingatlan tulajdoni lapjára bejegyzésre.

A polgári peres eljárás alapvető sajátossága, hogy a bíróság a polgári ügyek körében felmerült vitát csak és kizárólag erre irányuló kérelem esetén bírálja el, a fél igényét kereset benyújtása útján érvényesítheti. Ez tartalmazza ugyanis, hogy a felperes mely jogai megóvását kéri a bíróságtól, azaz a kereset a polgári per útján érvényesíthető

alanyi jog védelmének elsődleges eszköze. Erre a jogvédelemre akkor kerülhet sor, ha az igény formájában kifejezésre juttatott alanyi jogot megsértik, vitatják, avagy veszélyeztetik. A Pp. 3. §-ának (1) bekezdése szerint a keresetet - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - a vitában érdekelt fél terjesztheti elő, aki a kereset benyújtásával a felperes pozíciójába kerül. A felperes vagy saját jogán indíthat keresetet, mert ő az érvényesített jog anyagi jogi jogosultja, vagy jogszabály felhatalmazása alapján más jogának érvényesítése céljából (Pp. 64. § (3) bekezdés). A Pp. a perbizomány intézményét nem ismeri, következésképpen - törvényi felhatalmazás hiányában - nincs perbeli legitimációja annak, aki saját nevében más jogát kívánja a perben érvényesíteni (Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.32.705/1995., BH1997. 199.).

A perbeli esetben az I. r. felperes gyakorlatilag a II. r. felperes tulajdonjogának megállapítását kérte részben a saját, részben pedig az alperes tulajdoni illetőségének terhére. Keresete tehát nem a saját jogának, hanem a II. r. felperes tulajdoni igényének, azaz más jogának az érvényesítésére irányult, anélkül azonban, hogy erre nézve jogszabályi felhatalmazással rendelkezne. Miután pedig az I. r. felperes a keresetében megjelölt tulajdoni igény érvényesítésére nem jogosult, hiányzik az anyagi jogi legitimációja, azaz a keresetőségi jog nem illeti meg, következésképpen keresete ez okból alaptalan. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság az I. r. felperes keresetét megalapozottan utasította el, ezért azt az

ítélőtábla helybenhagyta, e tekintetben a Pp. 213. § (2) bekezdése és a 253. § (2) bekezdése alapján részítélettel határozott.

A II. r. felperes a perben ráépítés címén tulajdoni igényt érvényesít. Miután tulajdonjoga megállapítását részben az alperes, részben az I. r. felperes tulajdoni illetőségének terhére kéri, tulajdoni igényét egyfelől az alperessel, másfelől az I. r. felperessel szemben érvényesítheti. A perbeli igényérvényesítés azonban - eltekintve bizonyos szűk körben alkalmazható, de jelen ügyben nem irányadó kivételektől - csak eltérő perbeli pozíciójú peres felek között lehetséges. A felperesnek az alanyi joga érvényesítésére irányuló keresetét az alperessel, vagy alperesekkel szemben kell előterjesztenie, a vele azonos perbeli pozícióban levő pertársával szembeni igényérvényesítésre eljárásjogi lehetőség nincs. A II. r. felperes viszont keresetében nemcsak az alperes, hanem az I. r. felperes terhére kíván tulajdonjogot szerezni, azaz pertársa marasztalását kéri, ezt azonban csak akkor tehetné, ha az I. r. felperes a perben alperesi pozícióban lenne. Így függetlenül attól, hogy tulajdoni igényét az I. r. felperes elismeri-e, vagy sem, keresetét az I. r. felperessel szemben is elő kell terjesztenie, ehhez azonban az szükséges, hogy az I. r. felperes alperesi pozícióba kerüljön a perben. Ennek hiányában a II. r. felperes alperessel szemben előterjesztett keresete sem bírálható el. A közös tulajdonban álló ingatlanra vonatkozó tulajdoni igény érvényesítése iránti perben ugyanis valamennyi tulajdonosnak és az igénnyel kapcsolatban érdekelt személyeknek perben kell állnia (BH1992. 587.), tekintettel

arra, hogy nevezettek a perben hozott döntés a perben való részvételük nélkül is kiterjedne, így ún. kényszerű pertársak (Pp. 51. § a) pont).

A fentiekben kifejtettek tükrében az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen - amint arra az alperes több ízben is helytállóan mutatott rá védekezésében -, ha az I. r. felperes keresetét részítélettel elutasítja, majd ezt követően felhívja a II. r. felperest, hogy keresetét terjessze ki az ingatlan 1/4 arányú tulajdonosaként az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett **I. rendű felperesre**. Az elsőfokú bíróság azonban a fentieket elmulasztotta, ezáltal olyan súlyos eljárási hibát vétett, amely jogszabálysértés a fellebbezési eljárás során nem orvosolható. Erre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak a másodfokú részítélettel el nem bírált részében - a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróságnak fel kell hívnia a II. r. felperest, hogy vonja perbe alperesként a per korábbi I. r. felperesét, terjesszen elő vele szemben határozott kereseti kérelmet (Pp. 121. §). Amennyiben a II. r. felperes a felhívásnak eleget tesz, úgy az elsőfokú bíróságnak a pert érdemben kell elbírálnia,

míg a II. r. felperes mulasztása esetén - a kötelező perbenállás hiánya miatt - a per megszüntetésének van helye a Pp. 157. § a) pontjának alkalmazásával, a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjában foglaltakra figyelemmel).

Megjegyzí az ítéltábla - az ügy érdemi tárgyalása esetén - a rendelkezésre álló peradatok és bizonyítékok alapján a jogvita érdemben elbírállható.

Az ítéltábla a peres felek fellebbezési eljárás során felmerült költségeit a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről a megismételt elsőfokú eljárás eredményéhez képest az elsőfokú bíróságnak kell határoznia.

Budapest, 2013. szeptember 18.

Dr. Szeghó Katalin sk.
a tanács elnöke

Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró

...